

DAT KOST ME DE KOP

Avondvullende komedie in twee bedrijven

door

DIANA MONSHOUWER

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DAT KOST ME DE KOP** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **DIANA MONSHOUWER** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2003 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **6** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

André Olieman - Antiekhandelaar. Simpel en ouderwets gekleed, misschien iets te eenvoudig of goedkoop. Vriendelijke, hardwerkende goedsul. Leeftijd ongeveer 50 jaar.

Selma Olieman - Vrouw van André. Nooit genoeg, wil altijd meer. Zeer ontevreden type. Fout en (wellicht) zwaar opgemaakt. Type roze legging, opvallende bril, omhangen met goud, opvallende schoenen. Als het enigszins kan, elk bedrijf andere kleding. Leeftijd ongeveer 45 jaar. Heeft een gedeelte van haar rol, ingepakt, gepleisterde of gegipste lippen. Overdreven aangezet, maar moet natuurlijk nog wel duidelijk kunnen praten.

Anita de Graaf - Buurvrouw en vriendin van Selma. Superdam type. Net zo gekleed als Selma, Leeftijd tussen de 30 en 50 jaar. Niet zo belangrijk. Kleding zoveel mogelijk wisselen. Heeft een gedeelte van haar rol ingezwachtelde of gegipste onderbenen inclusief haar voeten. De verbanden of het gips zijn roze geverfd.

Karel Stoffeling - Sjacheraar. Onverzorgd type. Vieze stofjas en smerige broek. Onverzorgd haar en stoppelbaard van een paar dagen. Zijn motto: eerst ikzelf, dan de rest. Leeftijd tussen de 40 en 60 jaar.

Pierre Marchand - Modekoning, Teveel doorgeslagen naar de vrouwelijk kant. Kleding is super opvallend. Veel glitters of fluorescerend met bijpassende schoenen. Leeftijd kan ouder of jonger zijn dan André,

Antonio Cravatta - Type maffia. Zwarte kleding, zwarte hoed en eventueel een donkere zonnebril. Leeftijd niet belangrijk.

Beth Olieman - De moeder van André. In het stuk speelt ze een verward persoon, maar later blijkt ze gewoon een ondeugend type te zijn. Leeftijd minimaal 70 jaar, Heeft een gedeelte van haar rol een zwaar aangezet kleimasker. Kleding ouderwets jurkje.

Bij een tekort aan mannelijke spelers, kunnen de rollen van Pierre en Antonio door één persoon gespeeld worden. Door de kleding van Antonio is hij zo goed als onherkenbaar en is er ruimte in het stuk om van Antonio naar Pierre te veranderen. Het is wel belangrijk, dat het duidelijk twee verschillende types zijn. Let op gedrag en stemgebruik!

DECOR:

EERSTE BEDRIJF

Eerste bedrijf is het decor een gezellige, maar rommelige antieken curiosawinkel. Aantal rekken met rommel en (lege dozen) een stapeltje schilderijen in een hoekje (deze kunnen later weer opgehangen worden in het tweede bedrijf), toonbankje, oude bank, tafel(s) (eventueel gestapeld) met stoelen. Alle spullen die in de winkel staan, kunnen gebruikt worden in het tweede bedrijf. De winkel is met een deur gescheiden van het woonhuis van André en Selma Olieman,

TWEEDE BEDRIJF

De huiskamer van de André en Selma Olieman, Veel pluche en kitsch in huis,

Let op de deuren. In het eerste bedrijf loopt men van de winkel naar het woonhuis en in het tweede bedrijf is er een tegenovergestelde deur en loopt men van het woonhuis naar de winkel. Ook is er een voordeur aanwezig. Deze het liefst aan de achterkant van het podium geplaatst.

EERSTE BEDRIJF

Scène 1

André is een klok aan het repareren in zijn gezellig, rommelige antiek- en curiosawinkel "André Olieman". Het woonhuis van de familie Olieman grenst aan de winkel en is gescheiden door een deur.

André: *(neuriet een wijsje, of zingt een liedje. Hij heeft het naar zijn zin en dit is duidelijk te zien. Het mag even duren alvorens hij gaat praten)* Zo, dit moet volgens mij zo goed zitten. *(neuriet weer wat verder)* Er is toch niets heerlijker dan op de vroege morgen zo aan het werk te zijn. Geen vrouw die om me heen loopt of in de weg staat of nog erger, wat te zeuren heeft. Heerlijk. Gewoonweg heerlijk! *(kijkt in de kast van de klok)* Hier mag denk ik nog wel een druppeltje olie op. En dan hier nog even..... *(dan gaat de telefoon)* André Olieman antiek en curiosa, spreekt u mee..... ja, dat klopt..... meent u dat nou..... dat gebeurt tegenwoordig wel erg vaak..... oh, gelukkig..... ja, maar ik heb het ook druk..... ik kan echt niet ieder moment op mijn moeder passen..... nee, daarvoor zit ze ook bij jullie..... ik weet dat er een tekort is aan personeel..... ja. Het is heel vervelend dat ze steeds wegloopt..... ik zal mijn best doen..... ja, dat zal ik doen..... Dag mevrouw. *(legt hoorn weer neer en tegen zichzelf)* Tja, ik kan toch moeilijk de hele dag mijn moeder in de gaten houden. *(dan komt Karel binnen. Een sjacheraar eerste klas en ziet er behoorlijk onverzorgd uit. Flinke stoppelbaard en vodden aan. Laag over laag. Hij heeft een doos bij zich, waar rommel inzit of uitsteekt)*

Karel: *(opgewekt)* André jongen, ouwe eend. Hoe is tie?

André: *(kijkt op naar de deur)* Hé Karel. Leuk je weer eens te zien. Da's niks voor jou man, zo op het vroege uur.

Karel: Tja, moest toevallig in de buurt zijn en heb leuke handel bij me. En dacht, kom laat ik eens bij vriend André gaan kijken.

André: Nou, kom binnen zou ik zo zeggen. Bakkie koffie misschien?

Karel: *(doet net of hij eigenlijk niet wil voor de moeite, maar ondertussen...Is direct zo vrij een stoel te pakken die in de winkel staat en nestelt zich er lekker in)* Nou ja, als je toevallig hebt staan, tja... en als het niet al teveel moeite is, nou ja, dan lust Karel er wel een. *(snel)* Zonder suiker hè!

André: *(lacht)* Nou, dat weet ik wel zo onderhand hoor. Het is immers niet de eerste bak die je hier drinkt. Toch?

Karel: (*praat er overheen*) Hoe gaan de zaken?

André: (*bedenklijk*) Tja, wat zal ik er van zeggen. Het is niet druk de laatste tijd.

Karel: Ik weet er alles van jongen. Ik loop heel wat markten af, maar de keer dat er een klapper tussen zit komt tegenwoordig maar zelden voor. Je moet echt zoeken naar mooie spullen.

André: Dat komt volgens mij ook door dat televisieprogramma. De mensen weten tegenwoordig zo'n beetje wat ze in huis hebben staan.

Karel: Ben je gek. Er zijn er gewoon tegenwoordig niet zoveel meer hoor, die antiek weten te waarderen.

André: Nou, er lopen anders aardig wat mensen door het beeld heen en weer met oude spullen als ik naar dat programma kijk. Dus ze zijn er heus nog wel. (*lachend*) En ik krijg ook nog wel eens klanten hoor, vergeet dat even niet.

Karel: Weet ik, maar tegenwoordig hebben ze allemaal van die meubeltoonzaal smaken. Niks gezelligheid meer in huis. Allemaal hetzelfde behang, dezelfde kasten, stoelen, noem de hele rataplan maar op. En als er dan één is die denkt ik ga er eens een ander behangetje tegenaan gooien dan gaat de (*overdreven*) heeeeele straat mee. (*beierend*) Kijk en zo blijft er nou werk in de wereld. (*even stilte*) Tobbers! En de behangers lachen zich een ongeluk.

André: Maar dat antiek moet toch ergens blijven. Dat gooien ze toch niet zomaar weg.

Karel: Zeker weten, gewoon bij de stort. Dumpen jongen, ze dumpen de hele handel.

André: Zou je denken?

Karel: Ja, en dat bedoel ik er nou mee dat mensen geen kijk meer hebben op antiek. Nee, zo is er al heel wat moois de kraakwagen ingegooid. Zonde, eeuwig zonde. En de rest staat op zolder. Je weet wel, van die erfenisjes waar ze geen raad mee weten, maar niet weg durven *gooien*. (*spottend*) Bedje van tante Mien, kapstokje van oom Nelis, vaasjes van tante Pernulia, kijk dat zijn de dingen die op die zolders blijven staan. Komen pas tevoorschijn als ze zelf een erfenis achterlaten. En dan verdwijnt het naar een andere zolder of het gaat dus de kraakwagen in.

André: Toch zijn er heus nog mensen die er interesse in hebben, want anders had ik mijn winkel al lang kunnen opdoeken,

Karel: Waar ben je eigenlijk mee bezig? (*komt wat naar voren toe om het goed te kunnen zien*) Oud klokke zo te zien.

André: Een oude breukboogklok. Is van een klant. Kijk (*wijst aan de achterkant van de klok*) gesigneerd met "Vulliamy".

Karel: (*vol interesse*) Zo, da's al gauw een klokkie uit de 18e eeuw.

André: Hij deed het niet meer, en de eigenaar kwam vorige week vragen of ik er eens naar kon kijken. (*vriendelijk*) Nou, kijken kan altijd. (*enthousiast*) Maar ik denk dat ik het ding wel weer aan de praat krijg hoor.

Karel: Zeg, wat reken je daar nou voor?

André: Ach, niks eigenlijk.

Karel: (*begrijpt dit niet*) Niks? Hélemaal niks?

André: Nee, niks, noppes, niks.

Karel: Hoelang ben je er al mee bezig?

André: Een dag of vijf. Ik heb hem helemaal uit elkaar moeten halen, anders kreeg ik het niet goed schoon van binnen en er was een Landwieltje gebroken.

Karel: Een dag of vijf! Jij bent al vijf dagen met een klok aan het prutten en je rekent er niets voor. En nog wel een klok uit zeventienhonderd zoveel? Dan heeft die eigenaar toch echt wel centen.

André: Zeventienhonderdtachtig denk ik zo.

Karel: (*trekt wenkbrauwen op*) Weinig klanten, gratis reparaties,..... heb jij nog wel kaas op je brood?

André: Zolang ik nog kan zingen, gaat het goed met me. Een mens heeft maar weinig nodig, Karel.

Karel: Nou, als ik naar dat vrouwtje van je kijk, dan denk ik er toch wel anders over. Die heeft toch wel iets meer nodig dan weinig.

André: (*zucht*) Ja, Selma, maar dat is een vrouw apart.

Karel: Ziet er nog goed uit. Alsof ze de eeuwige jeugd heeft.

André: (*praat er snel overheen*) Kwam je zomaar langs?

Karel: Ja, ik was in de buurt. Ben net naar een rommelmarktje geweest, maar (*kijkt moeilijk*) ja, zoals ik al zei is het flink zoeken naar handel. Tenminste..... er is wel handel, maar niet waar je in een keer flink wat geld mee kan verdienen.

André: Zeg, dat schilderijtje dat jij mij laatst verkocht hebt, dat was niet echt wat ik er van verwacht had.

Karel: (*quasi nonchalant*) Oh nee?

André: Nee, volgens jou was het een echte.

Karel: Was dat het niet dan?

André: Ben er mee naar een antiquair geweest. Nou, hij kon nog net zijn lach inhouden.

Karel: Meen je dat nou?

André: (*beetje voorzichtig*) Was een repro.

Karel: (*zogenaamd verbaasd*) Hoe kan dat dan. Ik heb het zelf van een antiquair gekocht. Hij verzekerde mij dat het een echte was.

André: Nou, dat was het toch echt niet.

Karel: Ik kreeg er een bewijs van echtheid bij.

André: Dat heb ik er nooit bijgezien.

Karel: Heb ik dat niet aan jou gegeven dan? André: Nee.

Karel: Tjee, Karel wordt echt een dagje ouder. *(beetje tegen zichzelf)*
Dat ik dat nou vergeten ben. Weet je wat, als ik straks thuis ben zal ik het wel even voor je opzoeken. Het zal vast nog wel ergens liggen.

André: Dat is wel vriendelijk van je, maar ik denk dat ik er niets meer aan heb.

Karel: Natuurlijk wel, zoiets moet je altijd bij je schilderij verkopen.

André: Ik heb het al verkocht.

Karel: Meen je dat nou. Dat is nou eeuwig zonde. Met dat papiertje erbij had je er veel meer voor kunnen vangen. Wat heb je er eigenlijk voor gevangen?

André: Twaalfhonderd euro.

Karel: Nou, dat vind ik toch niet slecht.

André: *(kijkt Karel aan)* Karel..... ik heb het van jou voor drieduizend euro gekocht.

Karel: *(verbaasd)* Drieduizend? Heb ik jou dat schilderij voor maar drieduizend verkocht? Dan heb je het echt voor een spotprijstje van me gehad.

André: Gekocht, Karel. Ik heb het voor drieduizend euro van je *(met nadruk)* gekocht.

Karel: Je had dat papier er ook bij moeten hebben. Had je er echt veel meer voor kunnen vangen.

André: Maar dat heb ik niet. Ik heb er achttienhonderd op verloren, terwijl jij mij verzekerde dat ik er makkelijk vijftienduizend van kon maken.

Karel: Je had ook even mijn advies moeten vragen. Ik weet zo een antiquair te vinden die je er ruim twaalfduizend voor wilde geven.

André: Waarom heb je dat schilderij dan zelf niet aan hem verkocht?

Karel: *(op zijn allervriendelijkst)* Kijk, omdat ik dat jou nou eens gunde. Ik weet hoe moeilijk de zaken gaan op dit moment. En dat je een pandje hebt wat betaald moet worden. En een vrouwtje dat af en toe wat in de portemonneetje wil. Ik weet hoe de vrouwtjes zijn hoor, Daarover hoef je mij niets te vertellen.

André: Je hebt niet eens een vrouw.

Karel: Maar wel zat gehad.

André: Had me dan tenminste verteld van die antiquair.

Karel: Tja, je had ook even moeten wachten met de verkoop. Had dan op mij gewacht. Jammer hoor André, ik had het graag anders

gezien. (*bedenkt zich ineens iets*) Joh, maar nou we het toch over handel hebben. Moet je luisteren, ik ben gisteren ook naar een zaakje geweest, daar stond nou net wel het één en ander. André: Waar was dat?

Karel: Tja (*krabt zich op zijn hoofd*) dat was in..... eh..... goh, Karel wordt echt oud.... waar was dat nou. (*snel*) Ik kom er zo wel op, maar moet je luisteren. Daar ben ik me toch een mooie vaas tegen gekomen. Schat dat dit exemplaar tussen 1735 en 1796 is gemaakt. Bloedmooi man, om je vingers bij af te likken. (*haalt hem uit de doos*) Kijk..... helemaal puntgaaf, Zit geen krasje op, he-le-maal gaaf man.

André: En dat vind jij in een rommelzaakje?

Karel: Ik zeg toch, je moet er oog voor hebben. Tussen alle oude rommel stond dit me toe te lachen. Deed net of ik een cadeautje zocht voor mijn moeder.

André: Jouw moeder leeft toch niet meer?

Karel: Hoeft die vrouw toch niet te weten.

André: Je had toch kunnen zeggen dat je handelaar ben. Eerlijk duurt het langst. Een week later kan je niet weer zeggen dat je moeder jarig is.

Karel: Hoe vaak moet ik het je nou nog zeggen. Als ze weten dat je handelaar bent gaat het bedrag ook met honderd procent omhoog. Nee André, een leugentje om bestwil moet kunnen hoor. Daar doe ik toch niemand kwaad mee? (*draaft weer door*) Nee, dit is een exemplaar dat door Yongle is ontwikkeld. (*draait de vaas om*) Kijk dan, het merk van qianlong. (*in het echt is dit een blauw geglazuurde flesvormige vaas*) He-le-maal top man. Stond gewoon tussen de rommel.

André: Wat heb je daar voor moeten betalen?

Karel: Altijd teveel. Je betaald altijd teveel voor dit spul.

André: Daar moet je wel een liefhebber voor vinden.

Karel: Oh, die zijn er genoeg.

André: Net zeg je dat de meeste mensen geen smaak meer hebben en alles in de vuilniswagen gooien.

Karel: (*zogenaamd verbaasd*) Zei ik dat? Nee, vazen en dat soort spul willen ze wel. Ben jij gek, zo'n interieur moet wel stijlvol aangekleed worden. Die vrouwen moeten tegenwoordig wel wat hebben om over te praten. Dat was vroeger wel anders, dan kwamen ze tijd tekort. Maar tegenwoordig.... (*zwaait met hand langs oor*)

André: Dus jij denkt dat daar kopers voor te vinden zijn.

Karel: Dat denk ik niet, dat weet ik wel zeker. Kom op man, jij weet toch wel beter? Jij hebt toch ook klanten. Jij zit toch ook in deze business? Ik verzeker je, binnen een week is-ie verkocht. André: Een week?

Karel: Proberen?

André: Wat proberen?

Karel: Hier, bij jou in de zaak. Zet 'm duidelijk zichtbaar in je etalage, en je zult zien.....

André: Ja, maar ik kan jouw spullen niet gaan verkopen, dan verdien ik zelf niks meer.

Karel: *(denkt zogenaamd na)* Weet je wat, jij koopt dit ding van mij voor een heel, maar dan ook voor een heel lekker prijsje, en de winst die je erop maakt, mag je houden.

André: *(pakt de vaas en bekijkt hem aan alle kanten)* Ik weet niet hoor.

Karel: Kansje, man. Hier kan je echt een hoop voor vangen. Als je een liefhebber vindt, ben je hem zo kwijt.

André: Ja, maar dan moet die liefhebber wel net mijn winkel voorbij lopen.

Karel: Die loopt er niet voorbij, die komt hier naar binnen. Let jij maar op, Ik geef je een week.

André: Een week, ik weet niet hoor. *(denkt even na)* Wat moet je er voor hebben?

Karel: *(heeft prijs allang in zijn hoofd, maar denkt zogenaamd na)* Tja.... moeilijk..... ik wil je hem natuurlijk wel voor een vriendenprijsje cadeau doen.

André: Wat had jij daar nou voor betaald?

Karel: *(hoort hem zogenaamd niet en wrijft zich onder zijn kin)* Is toch al gauw zo'n vijfendertighonderd euro waard.

André: Hoe weet jij dat?

Karel: Hoeveel jaar zit ik nu al in dit vak?

André: Nou, laat maar. Ik kan dit op het moment niet missen. Moet een beetje zuiniger gaan inkopen. Je weet wel, de zaken gaan wat minder.

Karel: Daarom moet je die reparatie van die klok ook gewoon rekenen.

André: Zie nu eenmaal blijde klanten terug. Is ook eigenlijk een hobby van me,

Karel: Nou, weet je wat, voor vijfhonderd euro is-ie voor jou.

André: *(bedenklijk)* Vijfhonderd? En jij hebt dit in een rommelzaakje gekocht voor dat bedrag?

Karel: Man, hier kan je vette winst op maken. Dan denk jij niet meer aan die vijfhonderd eurootjes hoor.

André: Tja, ik weet niet hoor.... Is op het moment een beetje veel voor me.

Karel: Winst, man. Denk aan je winst. Binnen een week draai je er drieduizend euro winst op.

André: Zou je denken?

Karel: Zeken weten. Let maar op mijn woorden.

André: Nou, vooruit dan maar.

Karel: Weet je wat, verkoop je hem niet, dan krijg je van mij het geld gewoon weer terug.

André: *(is nu echt overtuigd)* Nou, goed, dan doe ik het maar.

Karel: Krijg jij echt geen spijt van. Alleen.... betaal ik wel iets minder terug. Je snapt wel waarvoor. Heb er zelf ook voor moeten betalen, mijn benzinegeld en de rente.... maar dat geeft vast niet hè? Vrienden onder elkaar hoeven niet aan elkaar te Verdienen, maar ook niet te verliezen hè?

André: Hoeveel minder?

Karel: Verkoop jij die vaas nou maar, dan hoeven we het daar verder helemaal niet meer over te hebben.

André: *(haalt portemonnee uit broekzak en betaalt Karel het geld)* Alsjeblieft en laten we hopen op een goede winst, want die kan ik wel gebruiken op dit moment.

Karel: *(grist het geld uit André zijn handen en stopt het los in een broekzak of in zijn borstzakje onder bijvoorbeeld zijn trui. Dus niet in portemonnee, past niet bij de persoon)* Bedankt en succes ermee.

André: Zet hem straks direct in de etalage.

Karel: Nog even wat anders. ik help jou en nou dacht ik zo..... kijk ik heb iets bij me, waar jij mij misschien mee wilt helpen.

André: Natuurlijk wil ik jou helpen. Daar zijn we immers vrienden voor. Collega's onder elkaar hè, zullen we maar zeggen.

Karel: Ik heb laatst op een veiling iets op de kop kunnen tikken, zoiets lukt je echt maar één keer in de honderd jaar.

André: Dat moet dan wel heel bijzonder zijn.

Karel: Dit is nou echt een geval waar je oog voor moet hebben.

André: Laat maar eens zien dan.

Karel: *(haalt een stenen hoofd tevoorschijn uit zijn doos en gaat wat zachter praten en komt dichterbij André toe)* Kijk André, dit is typisch een geval, waar de meeste mensen van denken: Verschrikkelijk. Zoiets zet je nog niet in een schuur neer.

André: (kijkt *goed naar het beeldhouwwerk*) Nou, daar kan ik ze geen ongelijk in geven. Wat moet je daar in hemelsnaam mee?

Karel: Maar er hoeft er maar één te zijn die anders denkt. Maar voorlopig is-ie voor mijzelf. Weet nog niet wat ik er precies mee ga doen, maar dat het een hoop geld waard is, dat is een ding wat zeker is.

André: Werd zeker niet veel op geboden bij die veiling.

Karel: Daar stond ik nog van te kijken joh.

André: Daar moet je dus echt een liefhebber voor vinden.

Karel: Dit is zo mooi. Heb nog nooit zoiets moois gezien. Ik zag dit staan en dacht deze is voor Karel, hoeveel ik er ook voor moet geven, deze kop zal ik hebben.

André: Apart geval hoor, straalt iets..... uit. Ik weet niet wat, maar echt een gevoel van..... tja.... apart ding, ik weet niet hoor, wat ik er van denken moet.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto